

Akik az Úrban bíznak, erejük megújul. És te? ...

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk Ézsaiás próféta könyve 40. fejezetének a 25.-től a 31. verseiben a következőképpen. „Kihez hasonlíthatnátok engem, kivel mérhetnétek össze? – mondja a Szent. Tekintsetek föl a magasba, és nézzétek: ki teremtette az ott levőket? Kivezeti seregüket szám szerint, mindnyájukat név szerint szólítja; olyan hatalmas és erőteljes, hogy egy sem mer hiányozni. Miért mondod ezt, Jákób, miért beszélsz így, Izrael: Rejtve van sorsom az Úr előtt, nem kerül ügyem Isten elé. Hát nem tudod, hát nem hallottad? Örökkévaló Isten az Úr, ő a földkerekség teremtője! Nem fárad el, és nem lankad el, értelme kifürkészhetetlen. Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi. Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” Urunk, Megvalljuk, hogy mi sokszor olyan elkeseredettek és hitetlenek tudunk lenni. „Elfogyott az erőm!” – sóhajtjuk. És igazunk is van – mert tényleg elfogyott. De nem ez a baj. Hanem az, hogy a hitünk fogyott el. A hitünk abban, hogy Te Urunk, mindig adsz új erőt. Kérjük, hogy nyisd meg a mi szívünket több hitre. És még annál is többre. És akkor szárnyra kelünk, mint a sasok, futunk, és nem lankadunk meg, járunk, és nem fáradunk el. Ámen.

Kedves Testvéreim! Mihez kell most, a választási időben igazi erő? A békességhez, és a békesség elősegítéséhez a környezetünkben is. Ézsaiás próféta így próbálta észhez téríteni a saját népét: „Így szól az én Uram az Úr, Izrael Szentje: A megtérés és a higgadtság segítene rajtatok, a béke és a bizalom erőt adna nektek!” (Ézs 30,13a) Bizony, a higgadtság és a béke erőt ad. Nemcsak a saját erőnket, hanem Isten erejét. „Mert Isten nem a zűrzavarnak, hanem a békességnek Istene” (1Kor 14,33) – *ahogyan Pál apostol írta a Korinthusbelieknek.* Kedves Testvéreim! Kérjük el a mi Urunk erejét a saját békességünk megőrzéséhez, és a környezetünkben való békesség teremtéséhez is ezekben a napokban.

Ézsaiás az előbb hallott igéjének azonban sajnos folytatódnia is kellett... „Így szól az én Uram az Úr, Izrael Szentje: A megtérés és a higgadtság segítene rajtatok, a béke és a bizalom erőt adna nektek! – és itt jön az ige folytatása: -- De ti – nem akarjátok...” (Ézs 30,13). Ézsaiás népe nem akarta a higgadtságot és a békét. Ézsaiás népe: elbukott. Városukat és Templomukat lerombolták, őket pedig ötven évre fogságba vetették Babilonban.

Megfáradt, reményvesztett nép lett Izrael népe két generációval Jeruzsálem elpusztítása után, a babiloni fogságban. Erről a megfáradt népről szólt az eredeti igeszakaszunk. Aki tehette, hasonult az elnyomókhoz, és őseit, hitét feledve, jólétben élt. A többi: – ette a vendégmunkások sanyarú kenyerét, és hetente egyszer gyász istentiszteletre gyűlt össze – siratni mindent, ami már rég elveszett. Depressziós egy állapot, ugye? Ebben a helyzetben kezdte meg a működését egy ismeretlen próféta, deuteró-Ézsaiás, aki a könyveit Ézsaiás próféta könyveihez csatolta hozzá. Az ő első igehirdetések az egyikét olvastuk el a mai igénkben. Deuteró-Ézsaiás a nyomorúság közepén is látta Isten erejét. Mert **Isten soha nem fárad el – a segítésünkben sem.**

Isten segítsége sokszor megdöbbentő és érthetetlen. Hadd meséljem el nektek Debóra történetét. Debóra négy éves volt. Aznap korábban engedték haza a zsidó elő-iskolából. Örömmel futott fel a szüleihez. Nem is figyelt fel arra, hogy ismeretlen emberek állnak a lépcsőházban. Ahogyan belépett a lakásba: a szülei nagy pakolásban voltak. Ránéz az anyja hidegen, elutasítóan: „*Hát EZ mit keres itt?*” Hátranéz az apja, és ráüvölt dühösen: „*Takarodj el innen! Semmi keresnivalód nincsen itt! Menj haza a szüleidhez!*” Debóra semmit sem értett. Lelkében teljesen feldúltan, magán kívül rohant át a szomszéd házba, ahol a nagybácsi élt. Hogyan teheték ezt vele a szülei...? Az utolsó pillanatban érkezett... A nagybácsi még éppen meg tudta menteni attól, hogy elhurcolják őt is a koncentrációs táborba...

Kedves Testvéreim! Biztosak vagyunk abban, hogy mindig értjük, hogy milyen az, amikor Isten éppen megmenti az életünket? Vagy csak perlekedünk Istennel, mint Izráel népe: „*rejtve van a sorsom, nem kerül ügyem Isten elé*” (Ézs 40,27). Mit hiszünk Istenről? Hogy ő egy hivatalnok? Ott van valahol előtte a mi aktánk is, de mára már elege volt, és kiment cigizni? Hiszen – *hallottuk a mai igéből* – még a csillagokat is név szerint ismeri (Ézs 40,26). Kiszámolták, hogyha a világűrben lévő égitesteket egy-egy porszemnek képzelnénk, akkor Magyarország egész területét hetven centi magas porrétegben fednék be. Ennyi csillagra van gondja az Úrnak. Tekintsünk fel a magasba gyakrabban, és jusson ez eszünkbe mindig!

Isten örökkévaló, mindig teremtő, nem fárad el, nem lankad el, értelme kifürkészhetetlen (Ézs 40,28). Kedves Testvéreim! Isten értelme csak azoknak kifürkészhetetlen, akik nem bíznak benne. Mit mond Pál apostol a Korinthusiaknak – és nekünk személy szerint is? „*Mert ki értette meg az Úr szándékát, hogy őt kikutathatná? Bennünk pedig a Krisztus értelme van*” (1Kor 2,16). Kedves Testvéreim! **BENNÜNK** pedig a Krisztus értelme van! A Krisztus értelme nem más, mint az Atyában való rendíthetetlen bizalom értelme. Ez a rendíthetetlen bizalom ad nekünk erőt. Emlékezzünk a 84. zsoltárra az öröm és ujjongás március 15.-i vasárnapjáról: „*Boldog az az ember, akinek te vagy az ereje, aki a te utaidra gondol. Ha a Siralom völgyén is mennek át, források völgyévé teszik azt, az őszi eső is elárasztja áldásával. Újult erővel haladnak, és megjelennek Istennél, a Sionon.*” (Zsolt 84,8). Mert mi a mi igazi célunk, kedves testvéreim? Egy élethivatás? Egy biztos egzisztencia? Egy jó házasság? Egy szép család? Persze, ez mind. De bármelyik csak akkor lesz tényleg jó, és tényleg biztos, ha mindegyik ugyanoda vezet: Istenhez. Ha nem Isten felé tart az egzisztencia, a hivatás, akkor karrier és csalódás lesz belőle. Ha nem Isten felé tart a házasság, a család, akkor széttartás lesz belőle. Mindentől csömört lehet kapni ezen a világon, mert az ember igen hamar eljut oda, ahová a sokat tapasztalt prédikátor: „*Minden hiábavalóság...*” Egyetlen dolog a kivétel. Az Isten. A Teljességet nem lehet soha elunni. A szeretet Teljességébe nem lehet soha belefásulni. Erőt ad mindig, és ez az erő mindenre szétsugárzik. Egzisztenciára, hivatásra, családra, békességteremtésre – mindenre.

Ezért van az, hogy minden egyes istentisztelet erőosztás. Én idejövök már négyre. Akkor még erősnek érzem magam, mert aludtam délután. Előkészíték mindent ötig, és csendes imádságban itt ülök hatig. Én hajnali ember vagyok. Négykor, vagy már előtte felkelek. Este hatkor a biológiai órák „itt az idő, aludni kell menni-t” jelez. Ahogyan itt ülök, erőtlenség leszek. Ekkor jöttök ti. Elkezdünk beszélgetni. És ez alatt – *ki tudja, hogy hogyan* – a gyülekezet erejével engem Isten feltölt. És ezt a kirobbanó erőt tudom a legtöbb esetben átadni nektek fél héttől fél nyolcig, az istentisztelet alatt és után. Látjátok? Egymásnak adunk erőt! De nem a sajátunkból! Abból, amit Istentől kaptunk.

A bevezető zsoltárban a „ma született csecsemőkről” volt szó. Azokról a „csecsemő-keresztényekről”, akik a keresztény tradíciók szerint húsvétkor kapták meg a keresztséget. Nézzünk magunkra kedves testvéreim! Mi mindannyian csecsemők vagyunk. **Mi az, ami a bevezető zsoltár szerint erős felnőtté táplál minket? „Az igének tiszta tejét kívánjátok, hogy azon növekedhessetek az üdvösségre.”** Az igének a tiszta teje az, ami erőt ad nekünk. Éjünk gyakran Isten igéjével. Így növünk fel. Így kapunk erőt.

Pál apostolnak ezt mondta Isten: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” Így folytatta Pál: „Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy Krisztus ereje lakozzék bennem. Ezért – Krisztusért – örömöm telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban, mert amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős” (2Kor 12,9-10). És Pál apostol, amikor börtönbe került így folytatta ezt a gondolatot, immár a konkrét, akár halálbüntetést is tartalmazó élethelyzetére utalva: „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem” (Fil 4,13). Kedves Testvéreim! A megtestesült igében, a Krisztusban növünk fel. A Krisztusban kapunk erőt.

Kérjünk Urunktól több hitet. És akkor: bennünk is a Krisztus értelme lesz, ami megérti azt is, amikor Isten a fájdalmakon át visz minket saját magához közelebb. Lássuk meg, hogy az életünk akkor halad jó felé, ha Isten felé halad. Mindenben. Egzisztenciában, hivatásban, családban. Mindenben. Éljük át, hogy minden istentisztelet egy erő-osztás. Mi az, ami megnöveli az erőnket – a békesség teremtésben is? Isten tiszta igéje. A szívünkbe hatoló ige. És akkor: mindenre lesz erőnk a Krisztusban. És akkor: „akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el” (Ézs 40,31). Ámen.